

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/27/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200275
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200275.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: F. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. X, XXX XX Q., zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Grösslingová č. 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. januára 2015 č. k. 1S/37/2014-50, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. januára 2015 č. k. 1S/37/2014-50 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 17046-2/2014-BA zo dňa 27.01.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaná ako odvolací orgán podľa ustanovenia § 179 ods. 1 písm. b/ a § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Galanta č. 34263-10/2013-GA zo dňa 02.12.2013 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ resp. „prvostupňový orgán“) vo veci priznania nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 400 € v dôsledku choroby z povolania, zistenej dňa 22.08.1986, v celom rozsahu zamietla a rozhodnutie potvrdila.

2. Prvostupňové rozhodnutie bolo vydané s poukazom na ustanovenia § 99 ods. 1, 2 zák. č. 461/2003

Z.z., § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 437/2004 Z.z.") a § 4 ods. 1 a § 7 vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška"), na základe ktorých bola žalobcovi priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 22.08.1986 (ďalej len „náhrada") v sume 400 €. Výška náhrady bola určená ako súčin bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu z dôvodu zhoršenia jeho zdravotného stavu, a to lekársym posudkom zo dňa 17.09.2013 na 200 bodov a sumy 60 Sk (2 €), čo predstavuje hodnotu jedného bodu podľa vyhlášky, keďže nárok na náhradu vznikol v roku 1986.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky v citovanom znení sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len „následky"). Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti.

Podľa § 7 ods. 1 vyhlášky v citovanom znení výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 60 Sk za jeden bod.

3. Na základe podaného odvolania žalobcu namietajúceho zle zistený skutkový stav a aplikáciu nesprávnej právnej normy vydala žalovaná napadnuté rozhodnutie. V napadnutom rozhodnutí žalovaná konštatovala, že postup prvostupňového orgánu pri priznaní nároku na náhradu bol správny. Zo znenia § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. jednoznačne vyplýva, že na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred 01.08.2004, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom sa vzťahujú doterajšie predpisy.

Toto znenie nepozná výnimku a niet dôvodu, prečo by malo byť aplikované tak, že sa nevzťahuje na výšku náhrady.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu z 21.02.2014, v ktorej žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátiť na ďalšie konanie. V žalobe poukázal na to, že aj keď bola choroba z povolania zistená dňa 22.08.1986, posledné zhoršenie následkov vzniklo u žalobcu v roku 2013, teda za účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z., preto je pri výpočte náhrady potrebné postupovať podľa zák. č. 461/2003 Z.z. a zák. č. 437/2004 Z.z. Uvedený právny názor vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd") sp. zn. 4Sžso/23/2008 zo dňa 28.04.2009. Výška náhrady má byť preto určená sumou 3220 € (súčin hodnoty jedného bodu v sume 16,10 € a celkového počtu 200 bodov).

5. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie, a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovanej a prvostupňového správneho orgánu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a bolo ho potrebné zrušiť.

6. Krajský súd sa v rozsudku zaoberal výkladom ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z., nakoľko ten bol medzi účastníkmi sporný. Podľa žalobcu sa výška sumy za jeden bod má určiť podľa právneho predpisu účinného v čase, keď došlo k ďalšiemu poškodeniu zdravia v dôsledku zistenej choroby a podľa žalovanej je pre stanovenia hodnoty bodu rozhodujúci dátum zistenia choroby z povolania.

7. Podľa názoru krajského súdu je v zmysle citovaného § 11 rozhodujúcou právnou skutočnosťou, od ktorej sa odvíja bodové ohodnotenie za sťaženia spoločenského uplatnenia, dátum poškodenia zdravia. K zisteniu choroby došlo dňa 22.08.1986, teda nesporne pred účinnosťou zák. č. 437/2004 Z.z., preto je v danom prípade potrebné náhradu poskytnúť podľa predpisu účinného v čase, keď mu vznikol nárok na náhradu.

8. Z hľadiska systematického usporiadania rozlišuje citovaný zákon pojmy, ktorými sú bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia, a tiež pojmy výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. S prihliadnutím na to, ak by sa podľa ustanovenia § 11 ods. 1 mala podľa doterajších predpisov posudzovať náhrada, muselo by to byť v tomto ustanovení výslovne uvedené. Zo znenia tohto ustanovenia však pre krajský súd vyplýva, že bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ako i hodnotenie sa posudzuje podľa sadzieb stanovených v doterajších predpisoch, čiže stanovenie bodového ohodnotenia; avšak takýto postup neprichádza do úvahy pri posudzovaní výšky náhrady napríklad za sťaženie spoločenského uplatnenia.

III.

Odvolanie žalovanej

9. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 13.02.2015 proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu.

10. Žalovaná sa nestotožnila sa právnym názorom krajského súdu, pokiaľ ide o aplikáciu § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. Podľa názoru žalovanej danú právnu vec posúdila správne, napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnou úpravou a na základe spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje všetky predpísané náležitosti.

11. V odvolaní poukázala na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/105/2011 z 21.09.2011, v zmysle ktorého sa na sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku pracovného úrazu a iného právneho poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 461/2003 Z.z. resp. zák. č. 437/2004 Z.z. vzťahujú doterajšie predpisy, t.j. vyhláška. Opätovne citovala, rovnako ako v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe, aj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/146/2011 z 03.10.2011, kde bolo konštatované že keďže došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu až počnúc aprílom 2005, riadi sa výška odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia vyhláškou, čo predstavuje sumu 60 Sk za jeden bod.

12. Žalovaná zdôraznila, že zo znenia § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. nevyplýva a ani zo systematického usporiadania zákona sa nedá vyvodiť záver, že všetky inštitúty upravené zák. č. 437/2004 Z. z. pri poškodení zdravia vzniknutých pred jeho účinnosťou upravuje vyhláška, okrem výšky náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Zo znenia § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. však podľa žalovanej jednoznačne vyplýva, že na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred 01.08.2004, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom sa vzťahujú doterajšie predpisy v plnom rozsahu. Z tohto znenia nevyplýva žiadna výnimka a niet dôvodu, prečo by malo byť aplikované tak, že sa nevzťahuje len na výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia z hľadiska použitia hodnoty 1 bodu na určenie sumy tejto náhrady. Práve naopak, ak by zákonodarca predpokladal, že sa toto ustanovenie nevzťahuje na niektorú z náhrad upravených v zák. č. 437/2004 Z. z., potom by

takéto negatívne vymedzenie malo byť v tomto zákone jednoznačne uvedené.

13. Žalovaná sa ďalej odvolávala na právny poriadok Slovenskej republiky, ktorý spätnú účinnosť právnej normy vylučuje, ak právny predpis výslovne neustanovuje inak, pričom zák. č. 437/2004 Z.z. nemá ustanovenie, ktoré by umožňovalo jeho spätnú účinnosť. Tento názor žalovaná opiera o právny názor Najvyššieho súdu (rozsudok sp. zn. 6Cdo/146/2011 zo dňa 03.10.2011).

14. Podľa žalovanej, napriek skutočnosti, že rôzne senáty Najvyššieho súdu zastávajú rôzny právny názor na danú vec, mala by sa uplatniť zásada „lex posterior derogat legi priori“, teda neskoršie rozhodnutie súdu by v materiálnom právnom štáte malo mať prednosť pred riešením určitého typu situácií vysloveným v skoršom súdnom rozhodnutí.

15. Na základe týchto skutočností žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

16. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

17. Úlohou odvolacieho súdu bolo v intenciách dôvodov podaných v odvolaní posúdiť rozsudok prvostupňového súdu, ktorý napadnuté rozhodnutie s poukazom na nesprávne právne posúdenie zrušil a žalovanej vec vrátil na ďalšie konanie.

18. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd v svojom odôvodnení iba obmedzil na stručné zhrnutie právnych záverov a vyhodnotenie odvolacích námietok žalovanej.

19. V danej veci má z administratívneho spisu odvolací súd za preukázané, že choroba z povolania bola žalobcovi zistená dňa 22.08.1986. Dňa 17.09.2013 bol posudzujúcim lekárom MUDr. I. Q., PhD. vypracovaný posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, v zmysle ktorého bolo sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu hodnotené počtom bodov 200.

20. Prvostupňový orgán vydal dňa 02.12.2013, na základe vyššie uvedeného posudku rozhodnutie, ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 400 €, ktorá bola určená podľa vyhlášky. Keďže nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vzhľadom k dátumu vzniku choroby z povolania poškodeného vznikol v roku 1986, hodnota jedného bodu je 60 Sk.

21. Odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu zamietol žalovaný napadnutým rozhodnutím v celom

rozsahu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil dôvodiac tým, že niet pochýb o uplatňovaní § 7 vyhlášky v súvislosti s § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z., pokiaľ ide o sumu náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku pracovného úrazu spôsobeného alebo chorobou z povolania zistenou pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 437/2004 Z. z.

22. Podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia upravuje zák. č. 437/2004 Z.z., ktorý v prechodnom ustanovení § 11 ods. 1 stanovuje, ktorý právny predpis sa má použiť na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku pracovného úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom.

23. Aj s prihliadnutím na uvedené ustanovenie zákona dospel Najvyšší súd k záveru, že v danom prípade treba žalobcovi poskytnúť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa predpisu účinného v čase, keď mu vznikol nárok na túto náhradu.

24. Najvyšší súd napriek skutočnosti, že v situácii, kedy rôzne senáty Najvyššieho súdu zastávajú rôzny právny názor na danú vec, a potom by sa mala uplatniť zásada „lex posterior derogat legi priori“, teda neskoršie rozhodnutie súdu by v materiálnom právnom štáte malo mať prednosť pred riešením určitého typu situácií vysloveným v skoršom súdnom rozhodnutí, tak subsidiárne pri svojej rozhodovacej činnosti poukazuje aj na rôzne neformálne zdroje (viď čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 1 a subsidiárne čl. 142 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky) prípustné pre zjednotenie výkladu práva, medzi ktoré popri právnych doktrínach patrí aj kolektívny posudzovací proces sudcov kolégia, ktoré zákonodarca označuje v zmysle § 21 ods. 3 písm. a/ ako aj písmeno b/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch označuje ako prijímanie stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ak došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach dotknutých senátov kolégií alebo v rozhodnutiach súdov nižšieho stupňa.

25. Preto Najvyšší súd v uvedenej súvislosti poukazuje na to, že správne kolégium Najvyššieho súdu na svojom zasadnutí dňa 13.11.2009 prijalo uznesenie o publikovaní rozhodnutia 4Sžso/23/2009 zo dňa 28.04.2009 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktorého právna veta znie:

„Pojmy bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a pojmy výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia nie sú totožné, preto podľa § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. treba podľa doterajších predpisov posudzovať bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a ich hodnotenie, ale výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa riadi zákonom č. 437/2004 Z.z. " (Rozhodnutie bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2010).

26. Odvolací súd považuje takýto výklad za správny a plne sa s ním stotožňuje. Zo znenia ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. potom jednoznačne vyplýva, že podľa doterajších predpisov sa bude posudzovať sťaženie spoločenského uplatnenia ako aj jeho hodnotenie podľa sadzieb stanovených v doterajších predpisoch, nie však výška náhrady.

27. Pre úplnosť považuje Najvyšší súd za potrebné vyjadriť sa k námietkam žalovanej týkajúcim sa neuplatnenia neskorších rozhodnutí Najvyššieho súdu, v ktorých bol podľa jej názoru podaný iný výklad sporného ustanovenia.

28. V rozsudku sp. zn. 6Cdo/146/2011 zo dňa 03.10.2011 Najvyšší súd ako súd dovolací neriešil otázku, či sa má výška náhrad za sťaženie spoločenského uplatnenia posudzovať podľa doterajších predpisov alebo podľa zák. č. 437/2004 Z.z. Dovoláním napadnutý rozsudok preskúmaval len v medziach dovolania. Z obsahu tohto rozsudku vyplýva, že okresný súd v danej veci priznal náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, vychádzajúc z výšky náhrady 60 Sk za jeden bod, pričom účastníci v časti priznanej náhrady odvolanie nepodali. V dovolacom konaní bola vznesená námietka, že výška tejto náhrady mala činiť iba 30 Sk, nie 60 Sk za jeden bod.

Dovolací súd poukázal na to, že v tejto časti (v časti výšky náhrady za jeden bod) účastníci odvolanie nepodali a uviedol, že neexistuje rozumný dôvod, pre ktorý by výška náhrady mala byť posudzovaná podľa vyhlášky č. 32/1965 v znení platnom v čase, keď tieto nároky ešte nevznikli. V tomto kontexte treba chápať aj rozsudok dovolacieho súdu, ktorý de facto konštatoval, že okresný súd správne neurčil výšku náhrady za jeden bod iba v sume 30 Sk.

29. Ani právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5Cdo/105/2011 z 21.09.2011 nie je spôsobilý spochybniť vyššie prijaté závery. V uvedenom uznesení je konštatované, že na sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku pracovného úrazu a iného právneho poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 461/2003 Z.z. resp. zák. č. 437/2004 Z.z. vzťahujú doterajšie predpisy, t.j. vyhláška.

Toto konštatovanie však nie je v rozpore s výkladom ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. podaným Najvyšším súdom vo veci sp. zn. 4Sžso/23/2009, a to z dôvodu, že je potrebné rozlišovať pojmy sťaženie spoločenského uplatnenia a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Zároveň netreba opomíňať, že uznesením bolo zamietnuté dovolanie účastníka konania vo veci mimoriadneho odškodnenia pracovného úrazu, pričom v konaní bola riešená právomoc súdov rozhodovať o mimoriadnom odškodňovaní a nie výška náhrady.

30. S poukazom na uvedené považuje Najvyšší súd tieto námietky za nedôvodné.

31. Záverom Najvyšší súd dáva do pozornosti, že je potrebné brať do úvahy účel náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vymedzený zákonom č. 437/2004 Z.z., podľa ktorého náhrada: „musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.“

Náhrada, ktorá sa poskytuje v peniazoch a primeranosť jej výšky by mali zodpovedať najmä v súvislosti s hodnotou peňažnej čiastky súčasným ekonomickým a sociálnym štandardom, aby bol dosiahnutý jej účel.

32. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, ktorý napadnuté rozhodnutie podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd postupoval v predmetnej veci v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky za splnenia podmienok kladených na riadne odôvodené rozhodnutie.

V.

33. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovanej ako aj argumentácie žalobcu, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

34. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko si žalobca trovy odvolacieho konania v zákonnej trojdňovej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p. nevyšiel, aj keď bolo rozhodnutie verejne vyhlásené, a zo spisu nevyplývajú preukázateľne vynaložené iné výdavky vrátane zaplatených súdnych poplatkov, nebola mu ich náhrada priznaná.

35. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poisťné je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).